

De wereld is groot. Elke wetenschappelijke uitvinding geeft de mens weer het gevoel dat we iets nieuws te weten komen en daardoor dichter bij een overkoepelend en begrijpelijk wereldbeeld komen.

Het internet is bijvoorbeeld zo'n uitvinding. Het is een machine waarmee we zowel de hoofdzakelijke informatie als de achtergrondinformatie van alle mogelijke onderwerpen in kunnen vinden. Door deze technologie krijg ik het gevoel dat alle antwoorden te vinden zijn. Maar tegelijkertijd zorgt het ook voor het gevoel dat er steeds meer antwoorden te vragen zijn. Mensen hebben verschillende manieren om naar de wereld te kijken: ze kunnen vanuit de hoogte naar dingen kijken of ze kunnen naar de kleine dingen kijken. Ze vormen meningen en feiten over fysieke voorwerpen (bijvoorbeeld mooie gadgets, het nieuwe ontwerp van een schoen, de gebouwen in Singapore, de manier hoe groene bladeren zuurstof uit de lucht halen) over sociale kwesties (hoe de consumptiemaatschappij de aarde verandert, hoe het gender neutrale t-shirt het vrouwenbeeld zal veranderen, hoe mensen uit achterstandswijken zich wel of niet interesseren voor de opwarming van de aarde) en over een oneindig aantal zaken die de mensheid belangrijk vindt.

Het internet is dus ook een verhalend medium. Ik ben mij ervan bewust hoe de verschillende verhaaltjes verpakt worden. De makers van deze verhaaltjes, of dat nou mensen of computerprogramma's zijn, willen allemaal dat ik met mijn muisklik kies om dat ene verhaal te lezen, te bekijken of te beluisteren. Elk verhaal, elke visie heeft een eigen manier om zichzelf zo 'klikbaar' mogelijk te presenteren. De schrijver probeert de keuze te laten vallen op zijn verhaal door zich te differentiëren in de inhoud van het verhaal, maar ook in de verpakking van het verhaal.

Al deze verschillende verhalen die deze verpakkingen in zich dragen, zijn dus onderdeel van een grote 'verpakkingsindustrie'.

Aangezien men naast lezen en kijken op het internet ook nog kan winkelen, reizen, of socializen, stroomt deze digitale wereld een beetje over in de fysieke wereld.

In mijn werk neem ik de snelheid van kijken, beoordelen en kiezen, maar ook het verpakkingskijken mee naar de fysieke wereld.

Een boek kan woorden bevatten, een mens kan een complexe geesteswereld in zich dragen, een dier kan vreemde manieren van overleven hebben en een product kan een wonderlijk smaak in zich dragen. De functie van de verpakking van deze zaken is om duidelijk te maken (soms met een overdrijving) wat precies de inhoud van de verpakking is.

Het gaat mij om de nieuwsgierigheid die die verpakking door zijn manier van communiceren uitstraalt. Deze verpakkingen bevatten allemaal verschillende perspectieven op de wereld. Deze verschillende inhouds creëren allemaal verschillende lagen. Sommigen zijn zintuigelijk, zoals de smaak van chips, en sommigen geven verschillende betekenissen aan de wereld. Deze betekenissen kunnen wetenschappelijk zijn, maar ook een leugen of een bewust fictieve betekenis.

---

Tegelijkertijd kun je ook door deze overdaad aan objecten en informatie overspoeld worden. Als ik door deze overdaad van keuzes, informatie en socializen overspoeld wordt, dan bereikt mijn nieuwsgierigheid een piek. Dit zorgt ervoor dat de betekenis van alledaagse zaken en diepere zaken voor mij weer opnieuw gevonden moet worden. Ik ben me dan bewust van het absurde aspect van het bestaan.

Alles moet opnieuw zin krijgen. Soms zoekt de mens zingeving, een doel of een vervulling in de wereld om hem heen, maar die zingeving is niet iets wat in de fysieke wereld voorkomt.

Objectief gezien is de wereld betekenisloos. Zingeving is iets wat voorkomt uit het menselijke denken.

Als dit gebeurt, wordt alles wat ik doe als het ware therapeutisch. De zin van schoonmaken is dat je bacteriën verwijdert, maar ook dat je geestelijke gezondheid vooruit gaat omdat die niet naar een hoop vieze borden aan hoeft te kijken. Het therapeutische zit hem erin dat je je bewust bent van waarom je iets doet. Je doet dingen niet op een automatische piloot, je vraagt je af wat het nut is van alle kleine dingen die je doet. Hoe kan zoiets als schoonmaken je dichterbij een fijne psychische staat van zijn brengen?

In dat geval is het zo dat ik het moeilijke mentale probleem (de leegheid van het bestaan) aanpak door mijn zingevingslust eerst te storten op zaken die alledaags en onvermijdelijk zijn zoals koken, schoonmaken en socializen met vrienden. Deze dingen komen in de eerste laag van de wereld voor. Ik onderzoek ze en focus mij erop. Later kan ik me nog altijd verdiepen in materie die meer uitdagend is.

---

Als gevolg hiervan gooi ik soms dit therapeutische perspectief op de kunst. Via deze bril wordt kunst iets wat mij buiten het kunstwerk moet helpen.

Ik wil dan dat een kunstwerk mij kan verbinden met de dingen waarop de kunst zich richt, bijvoorbeeld: schoonheid, diepgang, empathie, gefocust kijken naar kleur, waardering van de natuur, op een rustige manier naar de eindigheid van het leven kijken of mij op een andere manier kan laten interesseren voor bepaalde zaken waarin ik eerst nog niet geïnteresseerd was. Als ik vertrek uit het museum, vertrek ik met een grote onderzoeksdrang.

Ik streef altijd naar waarden die kunst enkel kan symboliseren. Maar omdat ik dan weer ben vervuld ben met die waarden waarvan het kunstwerk me weer bewust maakt, kan ik weer naar een andere wereld switchen om die te onderzoeken en daarmee is het kunstwerk dan heel even overbodig geworden.

---

Het alledaagse bestaan is iets onvermijdelijks. Je kunt dieper ingaan op zaken maar door overmacht van nieuwsgierigheid, het absurde of huishoudelijke taken word je uiteindelijk altijd

teruggetrokken naar de alledaagse wereld. Dit is de reden waarom ik dingen probeer te maken die maar een klein beetje boven de alledaagse situatie uitstijgen. Ik probeer de waardes die kunst kan oproepen te plaatsen in een plek die onvermijdelijk lijkt.

---